

Monster en bron

Anke de Lange, reflectie

Nieuwsgierig aagje! Het oordeel dat uit deze woorden spreekt heeft grote impact op mij gehad. Het is niet netjes om nieuwsgierig te zijn, laat staan; nieuwsgierig te doen. Dat is lastig wanneer je, zoals ik, een heel natuurlijke maar ook gewilde nieuwsgierigheid in je draagt. Voorbij de bocht wil ik, om daar te kunnen zien wat zich er bevindt of afspeelt, proberen te achterhalen wat het verhaal is, als ik twee mensen op een bankje in het park zie zitten, waarbij een van de twee huilt.

Het aagje in mij zou niets liever willen dan ernaast gaan zitten, om te horen wat er aan de hand is, en wellicht iets doen om de situatie beter te maken of mogelijk een beetje te verlichten. De volwassen vrouw, ik, die er geen enkele behoefte aan zou hebben om tijdens een openbare uiting van haar emoties gestoord te worden door een ander, loopt nu gewoon door. Maar het blijft wel kriebelen.

Mijn nieuwsgierigheid, gekoppeld aan leergierigheid, betreft niet alleen mensen en situaties, maar ook 'het grote leven' zelf. Ontdekken wil ik, hoe er door filosofen, religieuze leiders, wijze mensen en anderen, verklaringen gegeven worden aan dit leven. Hoe ik dit leven kan en wil duiden. Dit menselijke bestaan, dat door ieder van ons zo uniek geleefd en beleefd wordt, kan worden.

Zoveel onbeantwoorde vragen waar ik zo graag een antwoord op wil. Zo graag zou ik willen praten met mensen die, volgens mijn blik op de werkelijkheid, alle reden hebben om het leven te laten voor wat het is, en desondanks tóch de levensvreugde terugvinden. Ik heb behoefte aan duiding van dit intrigerende bestaan. Tegelijkertijd wil ik een eeuwigdurende zoektocht ernaar.

Foto: Anke de Lange

Ik bevind me in de tijd waarin we ons geluk lijken te moeten nastreven en dienen te leven vanuit gemak. En dit in een tijd waarin schaduwkanten en diepe duisternis in ons 'geprocessed' moeten worden, zodat ze in de hand gehouden, zelfs weggewerkt kunnen

worden. Het is bijzonder hoe schaduw en duisternis van dat grote monster achter de deur, voor mij zijn geworden tot een bron waaruit ik mag putten om te komen tot nieuwe inzichten en meer kennis, vooral over mezelf.

Klaarblijkelijk ben ik gezegend met een 'life line' waardoor ik steeds terug kan keren naar het licht, zoals veel bloemen, de zonnebloem in het bijzonder, zich richten naar de zon, en terug kan naar genieten. Daarnaast ben ik gezegend met het ontbreken van ondragelijk – soms wel lastig en nogal zwaar – levenslijden, veroorzaakt door deprimerende ervaringen en nare gebeurtenissen.

De dingen, zo vergankelijk. Mensen evenzo. Maar niet de ervaringen en energetische uitwerkingen daarvan. Alle bezwingingen, meditaties en oefeningen ten spijt; er zijn ervaringen uit mijn vroege jeugd waaraan de herinnering tot op de dag van vandaag mijn lichaam behoorlijk in beweging kan zetten. Er zijn van die begrippen die ogenblikkelijk hun zwaarwegende lading kenbaar maken.

Ooit, tijdens een reis door mijn onderbewustzijn, werd mij gewaar dat leven het opdoen van ervaringen inclusief belevingen is; en het meemaken van gebeurtenissen. Het is ons gevoel daarbij hoe deze ervaringen gewenst of ongewenst gemaakt, ingekleurd worden in zijn nuanceringen. Als er heel veel ervaringen zijn die we willen vergeten, of een ervaring met intens diepe impact, dan zouden we ons leven misschien wel willen vergeten: zélf vergankelijk worden en ophouden te bestaan.

Maar de ervaringen blijven. In een nieuw leven, in een nieuwe vorm. Ervaringen die niet vergankelijk zijn, en hun eigen plaats in de tijd maken, los van ons bestaan. Zoals een rimpeling in het water die, gecombineerd met een geur, een intens gevoel van 'thuis' kan opwekken of het diepe gevoel van vreugde van het bestaan. Zo'n gevoel dat zich niet alleen innerlijk doet gelden, maar zich ook manifesteert in de omgeving (dichtbij en veraf), waardoor mensen naar je lachen of een gesprek beginnen, er met jou *zijn*.

Het is mijn nieuwsgierigheid die wel honderd levenservaringen op wil doen. Tegelijkertijd is het diezelfde nieuwsgierigheid die genoeg neemt met de vergankelijkheid van het bestaan, terdege beseffend: van dít bestaan.